

Mindenki tudja, hogy vannak dolgok, amiket nem lehet megvalósítani.

Egészen addig, amíg jön valaki, aki erről nem tud, és megvalósítja.

Albert Einstein

Utószó

12 éves voltam, amikor énekkarosként részt vettem egy iskolai ünnepség próbáján. 4 fős csoportokban gyakoroltuk be a dalokat. Én három lánnyal kerültem egy csoportba, akik közül az egyik már hónapok óta nagyon tetszett nekem. Egy évvel idősebb volt, mint én, és addig a napig csak az iskola folyosóján láthattam őt messziről. A próba előtt én értem először az öltözőbe, amiben a lány- és fiúrészleget mindössze egy vékony paraván választotta el egymástól. Pár perc múlva megérkeztek a lányok is. Én meg se mukkantam. Izgalmas volt hallgatni a beszélgetésüket. Egészen addig, míg pont az a leányzó, akiért úgy oda voltam, hirtelen annyit mondott: – Basszus, amikor megláttam azt a srácot, akivel énekelni fogunk, majdnem elhánytam magam. – Így utólag nem tudom hibáztatni a megjegyzéséért, mivel akkoriban annyi gyulladt, gennyes pattanás volt az arcomon, hogy sokszor én is megrémültem, amikor a fürdőszobában a tükörbe néztem, ennek ellenére akkor ott történt valami, amit sosem felejtjek el. Ott, együltő helyemben a lehető legkisebbre zsugorodtam össze, és fohászkodni kezdtem, bárcsak a világ végén lehetnék valahol, ahol senki sem lát. Annak a bizonyos mondatnak a vége még ott visszhangzott az öltöző falai között, és még mielőtt elhalhatott volna teljesen, nekem a másodperc ezredrésze alatt alakult ki a legkisebbségi komplexusom. Mintha valami megbénult volna bennem.

Ezután évekig nem mertem még a pontos időt sem megkérdezni lányoktól, nemhogy ismerkedni velük.

Ilyen világban élünk. Elég egy rossz mondat, ami elhagyja a szánkat, és egy ember önmaga árnyékává válik egy szempillantás alatt. És sokszor úgy is marad egész életére. (Szerencsére engem az élet azóta visszakompensált, mert ma már pont akkora önbizalmam van, amivel még épp beférek egy ajtón, és egy gyönyörű nővel élhetek együtt.) A legszomorúbb, hogy a legtöbb ilyen megsemmisítő mondatot éppen a szülők örökítik gyermekeikre évezredek óta. És hol van ez még akkor a világban zajló tudatos gonoszságoktól? Tudjuk, hogy a szavak élesebb sebet képesek ejteni a karnál, mégis, ha bekapcsoljuk a tévét vagy megnyitjuk az internetet, zsidóznak, cigányoznak, komcsiznak, szitkozódznak, gyűlölködnek, pocskondiázzák egymást az emberek. Az iskolában bebiflázuk Thalész meg Pitagorasz tételét, de fogalmunk sincs, hogyan kell emberhez méltó módon viselkednünk egymással. Szinte mindenki tudja, hogy még a növények is másképp reagálnak, ha csodáljuk és becsüljük őket, élénkebb lesz a színük, pompásabbak a virágaik. Lassan műszerekkel is mérhető lesz, ha egy ember szeretettel áll a világhoz, mégis ez a tudás és ennek a tudásnak a fontossága teljesen kimarad a tananyagból. Az iskolában istenítjük a tudást, de fogalmunk sincs, mi az, hogy magasabb tudatosság. Niels Bohr fizikus mondta egyszer: „Akit nem ráz meg a kvantumelmélet, az egyszerűen nem értette meg.” Nos, én David R. Hawkins munkásságával vagyok így. Aki nem hidal le az őáltala kifejlesztett 1-től 1000-ig számozott tudatossági skála megismerése után attól, hogy mekkora potenciál van a személyes tudatossági szint növelésében, és ez milyen hatással lehet a saját és az egész világ életére, az csak egyszerűen még nem értette meg, hogy mi ez az egész, mert az nem létezik, hogy ne érdekelje. A különböző tudatossági szintekhez tartozó uralkodó érzelmek meghatározásával gyakorlatilag a technológiai alapjait teremtette meg egy teljesen új minőségű társadalom felépítéséhez. Ha bemegyünk egy börtönbe, és megkérdezzük bármelyik

fogvatartottat, aki legalább a nyolc általánost elvégezte, hogy mennyi ánégyzetpluszbénégyzet, a legtöbben azonnal rávágják, hogy cénégyzet, még akkor is, ha fogalmuk sincs már arról, hogy mi a bánat az a cénégyzet. A magasabb tudatosság megfelelő körülmények biztosításával éppúgy kondicionálható, mint bármely más ismeret, de ellentétben a tudással, nem pusztán információk birtoklását eredményezi, hanem egy magasabb szintű létállapotot. Olyan általános létállapotot, melyben meg sem tudnak történni azok az események, amelyek ma a leginkább megkeserítik a legtöbb ember életét.

Az abbCENTER.com információs portálra naponta kapjuk a legkacifántosabb összeesküvés-elméletekről szóló írásokat, dokumentumfilmeket, amelyek arra akarják felhívni a figyelmet, hogy tudatos erők munkálkodnak azon, hogy az átlagemberek ne igazán tudjanak kikecmeregni nyomorult sorsukból. Én személy szerint nem hiszek az összeesküvés-elméletekben, bár nem egy bebizonyítottat már magáról, hogy van alapja. Sokkal inkább hiszek a szimpla anyagi érdekek, a közöny, a trehánytság, az érdektelenség, és ezeken felül talán a legpusztítóbb, a profithajza miatt kialakult értelmetlen versenyszellem káros hatásaiban.

Eddigi életem során, a sorsnak hála, sok érdekes dolgot megtapasztalhattam. Tudom, milyen felemelő érzés az, amikor tíz ország versenyzőit legyőzve, a Népstadion recsegős hangszóróin miattam szól a himnusz. Sőt, egy cipősdoboznyi arany-, ezüst- meg bronzérem bizonyítja, hogy valahol valamiben egy adott napon a legjobbak között voltam. Mindennek ellenére épp eleget versengtem ahhoz, hogy a versenyt, bizonyos körülmények miatt – például ahogy az napjainkban megvalósul – az egyik legbetegebb dolognak tartsam, amivel a legegyszerűbben lehet kifordítani az embereket önmagukból.

Viszont mélyen hiszek a változás és a fejlődés lehetőségében. Mélyen hiszek abban, hogy az, aki tegnap egy önző disznó volt, holnapra akár az önzetlenség mintaképe lehet. Az, aki tegnap egy egoista, nagypofájú po-

jáca volt, az holnapra az alázat és a tiszteletadás nagykövete lehet. Az, aki tegnap egy tutyimutyi, félnék alak volt, holnapra a bátorság megtestesítője lehet. Tudom, ritkán történik meg ilyen nagy változás egy ember életében. Pont annyi az esélye, mint annak, hogy egy autószervezes vállalkozó megírjon egy filozófiai kalandregényt. De épp elég döbbenetes átalakulást láttam már az életemben ahhoz, hogy higgyek benne, és a változásra bátorítsak másokat is. Mindenkinek van egy állati és egy nemes énje. Amelyiket többet eteti, az fog felülkerekedni. Tudom jól, hogy a fontos dolgok megvalósításához kemény munka, az eredmények eléréséhez pedig kitartás kell. Futottam már le a maratont és úsztam át a Balatont. Elég téthelyzet volt az életemben ahhoz, hogy biztosan tudjam: ha valaki elindul egy nagy cél felé, ami mellett teljesen elköteleződik, az egész világmindenség összefog azért, hogy az a cél megvalósulhasson. Tudom, hogy a magasabb tudatosság terjedése mit eredményezhet a világban, így nem volt nehéz elköteleződnöm mellette. A tudatosság még a témában járatos embereknek is mást és mást jelent.

Én három igazán fontos minőségi változást említenék, amelyek a tudatosság fejlesztésével szinte azonnal megjelennek és képesek aztán lendületbe hozni mindent, ami a teljességhez kell. Az első a véleménynyilvánítási kényszer megszűnése, a második a pártatlanság állapota, a harmadik a másokkal való együttérzés. 200-as tudatossági szint alatt a legtöbb ember igen erős véleménynyilvánítási kényszerben szenved, a tények és a valóság megismerésének igénye nélkül. Nézeteik vannak, amelyeket beléjük kondicionáltak és igen gyakran próbálják ezeket másokra erőltetni. Nemigen gondolkodnak el azon, hogy időnként érdemes lenne önvizsgálatot is tartani. Amikor nő a tudatossági szint (akár külső, akár belső behatás miatt), ez a kényszer automatikusan tűnik el, és rövidesen eljutunk a pártatlanság állapotába. A pártatlanság állapotának elérése az a pont, amikortól az emberi elme képessé válik emberhez méltó módon működni.

A pártosság állapotában igen gyakran hangoztatják magukról az emberek, hogy ilyen vagy olyan politikai nézeteik vannak. Amikor két politikai ellenfelet látnak vitatkozni, az agyuk már előre eldöntötte, hogy melyiküknek lesz igaza, mivel az emberi elme ilyenkor úgy viselkedik, mint ahogy a dióda az áramkörben. Az egyik irányba hagyja áramolni az információkat, az ellenfél szavai viszont elvesznek a ködben, még mielőtt megérinthette volna a felfogóképesség érzékeny membránját. A pártatlanság állapotában lévő ember hamar felismeri, hogy a két hipnózisban lévő félkegyelmű csak a híveiket akarja továbbra is transzban tartani az elméik megerősztolásával és emiatt vitatkoznak, vagy valóban valamilyen problémára keresik a választ.

A pártatlanság elérése után a tudatosodó ember hamar eljut az együttérzés létállapotába. Az együttérzés nemcsak szavak vagy szép gondolatok összessége, hanem egyfajta energiamező, amely körülveszi az embert, és képessé teszi a dolgok igazi természetének felismerésére. Tolsztoj írta, hogy amikor gyermek volt, sokszor vitte el az anyja az operába. Örömmel töltötte el anyjának érzékenysége, ahogy az az úri társaság előtt a könnyeit morzsolgatva mélézött egy-egy megható jelenet után a karzaton. Milyen együttérző, finom ember. Felnőtt volt már, amikor eszébe jutott, hogy anyja mindig megparancsolta a kocsisoknak, hogy az opera épülete előtt álljon a hintóval készenlétben, hogy bármikor elindulhassanak haza, ha úgy tartja a kedve. A kocsis a lovakkal együtt mínusz harminc fokban órákat várt rájuk minden ilyen alkalommal. Ebből látszik, hogy az együttérzést meg lehet játszani is, de ha az a tudatossági szint növekedése miatt köszönt be, mindent átalakító ereje van. Erénye és veszélye is egyben, hogy megbénítja az embert, hogy tovább haladjon azon az úton, ahol családságokat vélt felfedezni. Azért veszélyes, mert az életnek nem sok olyan játszóttere van napjainkban, ami ne lenne tele hazugságokkal. Talán érthető ezek után, hogy az együttérzés, a VALÓDI EGYÜTTÉRZÉS kialakulása milyen komoly veszélyekkel fenyegeti a jelenlegi társadalmi rendszereket a jelenlegi üzleti modelljeikkel együtt. Az együttérző ember vagy belebolondul ebbe a

hazug világba, vagy összeszedi minden erejét és addig nem nyugszik, míg meg nem teremt egy sokkal jobbat.

A kivitelezés tudom, nem egyszerű. Viszont azt is tudom, ha valamit el akarok érni, az égvilágon semmilyen külső körülmény nem tudja annyira befolyásolni a végeredményt, mint amennyire én. Ha vannak igazi akadályok, azok szinte kivétel nélkül csak a fejünkben léteznek. Ha az életet egyszerű lenne jól élni, akkor egyértelmű, hogy mindenki jól élne. Ha olyan egyszerű lenne a saját életcélunkra rátalálni, akkor mindenki azt csinálná, amit szeret. Ha olyan egyszerű lenne a saját kreativitásunkat feléleszteni, akkor mindenki kreatív lenne. Hála az égnek, már fiatalon annyi minden ment tönkre az életemben, amiben előtte mélyen hittem, hogy kénytelen voltam újraértelmezni, vajon mit is jelent a szó, hogy hit. Sokszor mentem házhoz a pofonért, és még többször fordult elő, hogy kétszer is beálltam a sorba. Ma már tudom, óhajtani valamit nem ugyanaz, mint hinni benne. Tudom, hogy nem azért hiszünk dolgokban, mert azok jól működnek, hanem a dolgok kezdenek el jól működni, ha valóban hiszünk bennük. Mivel sokat versenyeztem életemben, hamar rá kellett jönnöm, hogy nem igazán vagyok kiugróan tehetséges semmiben. (Talán csak az őszinte és kitartó keresésben, ha azt ide lehet venni.) Épp ezért elsőre vagy könnyedén soha semmit nem tudtam megvalósítani. Egyvalamiben azonban biztos vagyok. A kitartás bármely fogyatékoságunkat képes áthidalni. Ezért van kifüggesztve az irodám falán a következő néhány mondat Keith Ellis Csodalámpájából:

A kitartáshoz képest az egyéb tulajdonságok, mint az ügyesség, intelligencia, tehetség vajmi keveset nyomnak a latban.

A legügyesebb ember, aki könnyen feladja, mindig le fog maradni egy sokkal ügyefogyottabb, de végtelenül kitartó mögött.

A legintelligensebb embernek sincs semmi esélye a legegyszerűbbel szemben sem, ha ő könnyen feladja, a másik pedig nem.

A legtehetségesebb ember is alul fog maradni valaki – akárki – mögött, aki SOHA NEM ADJA FEL.

Kitartás esetén mindig megérkeznek a megfelelő emberek, helyzetek és eszközök.

Amikor a Balatont úsztam át, a fél táv után teljesen erőtlenül és motiválatlanul azon gondolkodtam, hogy felkérkedek valamelyik mentőhajóra, amikor fejbe csapott valaki. Még hátra sem néztem, már mellettem is volt egy idős úr, aki háton úszva haladt a vízben. Halkan elnézést kért, majd könnyed mozdulatokkal eltempózott mellettem. Legalább százévesnek néztem. Azonnal erőre kaptam, felzárkóztam mögé és a célbaérésig le sem vettem róla a szemem. (A parton aztán kiderült, csak 86 éves volt.) A jelenléte olyan erős kapaszkodót jelentett a számomra, ami nélkül biztosan feladtam volna a táv teljesítését. Bármerre is haladunk az életben, mindenhol fogunk találni nálunk sokkal ügyefogyottabb(nak tűnő) embereket, akik megcsinálták már azt, amit mi még csak szeretnénk. Lehetsz a legmélyebb gödörben, lehetsz épp a padlón, de biztos lehetsz benne, hogy találni fogsz embereket, akik onnan már kijöttek és felálltak. Ők a kapaszkodók.

A változással kapcsolatban két igazán nagyléptékű felismerése lehet egy embernek az életében. Az első, hogy bármi, amit el tudunk képzelni, és az nem áll semmilyen természeti törvény útjában, azt képesek vagyunk megvalósítani is. A második, és ez talán még fontosabb, hogy az igazán nagy változást igénylő területek megváltoztatása nem fog egyedül menni. Támogató közeget kell hozzá találnunk. Egyszerűen azért, mert a változás érdekében szinte mindig valamilyen jellemhibánkat, gyarlóságunkat kell kijavítani, vagy valamilyen függőségünktől kell megszabadulni. Legtöbbünket pedig olyan gyengítő attraktormezők vesznek körül, amelyeknek a vonzásából képtelenek vagyunk egyedül kiszakadni. Sokszor a szeretteink a legnagyobb lehúzóerő, ami fogságban tartja a cselekvőképességünket.

Szinte minden ember ugyanazoktól a problémáktól szenved egész életében, mégis ezen problémák megoldásának elsajátítása kimarad az oktatásból. Ezért kulcskérdés a támogató közeg megtalálása. Magyarországon élünk... Ha neked is van devizahiteled, kedves olvasó, (márpedig ha Te is törekvő

ember vagy és nem gazdag felmenők fenekéből rángattak elő, akkor szinte biztos, hogy van), akkor mosolyogva kell eltűrnöd, hogy jó néhányszor ki fog még téged valaki olyan oktatni a felelőtlenségedről, akinek vagy nem volt szüksége a hitelre, vagy egy lusta disznó, vagy fogalma sincs, mit jelent törekedni. Ha szeretnél lefogyni és ezt be is jelented otthon, lehet, hogy a nagyfi lesz az első, aki méltatlankodva fogja neked szegezni a kérdést: kisfi-am, ugye a töltött káposztából azért eszel még ma este? Ha üzleti vállalkozásba szeretnél kezdeni, hogy megváltoztasd az életed, biztos lehetsz benne, hogy többször fogod hallani, hogy szállj már le a földre, mint azt, hogy miben segíthetek. Ha hazaállítasz egy gitárral vagy szaxofonnal, hamarabb fogod hallani, hogy ezt meg minek vetted, mint azt, hogy milyen zenéket szeretnél megtanulni játszani. Egyszerűen azért, mert alacsony tudatossági szintre kényszerítve ilyenek vagyunk mi, emberek. A tudatosság növekedésével azonban nemcsak azt tudjuk végre észrevenni, hogy hol és ki akar/akart minket elgáncsolni az életben, hanem ráeszmélünk végre, hogy mi magunk is milyen sokszor törtük már le másnak a szárnyát. Megértjük, hogy senkitől sem várható el más viselkedés azon a tudatossági szinten, amin épp van. Az egyetlen dolog, ami megváltoztatható, mi magunk vagyunk, és az élethez való hozzáállásunk. Ha pedig megváltoztatjuk magunkat és a hozzáállásunkat, ez az, ami képes megváltoztatni a világot.

Ha képesek vagyunk megragadni minden kis kapaszkodót, ami az utunk során elénk kerül, és megtaláljuk a megfelelő támogató közeget, bármit elérhetünk. Ezek nélkül semmit.

A könyv megírásával két célom volt mindössze. Az első, hogy hozzájárulhassak ahhoz, hogy a világban minél több ember, helyzet, esemény jöhessen létre, ami a magasabb tudatosság szerinti magasabb attraktormezőket sugározza önmagából. A második pedig, hogy az előző mondatot minél több ember érthesse meg.

Miért egy regény? Mert a tények sohasem fognak tudni versenyezni egyetlen bugyuta történettel sem. A tények sohasem tudtak kivívni maguknak

akkora figyelmet, mint egy egyszerű történet, ami emberekről és helyze-
tekről szól. A gugli szerint Victor Hugo mondta valamikor: Semmi, a világ
összes hadserege sem tartóztathatja fel azt, aminek eljött az ideje.

Nem vagyok naiv ember. Pontosan tudom, hogy a magasabb tudatosság
olyan valami, amire egyelőre igény még nincs, szükség viszont annál inkább
lenne. Tudom jól, hogy ami nem „trendi”, nem „szexi”, vagy nincs benne
„biznisz”, az jelenleg nemigen tud elterjedni a világban. És mivel pontosan
tudom, milyen az, amikor klassz emberek egy légtérbe kerülnek és inspiráló
gondolataikkal akkumulátortöltőként töltik fel egymást, ezt a könyvet tartot-
tam a legjobb eszköznek, hogy minél több olyan emberrel kerülhessek vala-
mikor is egy légtérbe és egy ösvényre, akikkel atombomba-erejűvé tölthet-
jük egymás akkumulátorait, hogy kiforgathassuk a világot a négy sarkából.
Akikkel együtt haladhatunk az úton. Az úton a magasabb tudatosság felé.
Akik minden porcikájukban érzik Weöres Sándor szavait:

*„Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás:
Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”*

Sok szeretettel,

Tarnóczy Vilmos
Halásztelek, 2012. július 31.